

ADVOKAT klageordningen

Sak 12949

Klager:

Innklaget advokat:

Rune Tysse

Sakstype

Klage

Instans

Første

Klagen gjelder:

God advokatskikk

Beslutningsdato:

10. juni 2020

**I behandlingen har
deltatt:**

Leder
Voterende 1
Voterende 2
Voterende 3

Silje Remøy
Kjell Petter Neset
Brendan Stewart Mitchell
Sonja E. Bernt Heimset

Det ble avgitt slik beslutning

Ved klage registrert 7.10.2019 har [redacted] (klager) innklaget advokat Rune Tysse (advokaten). Advokaten har tatt til motmæle i tilsvar av 30.10.2019. Partene har gitt ytterligere materielle innlegg hhv. 18.11.2019 fra klager og 4.12.2019 fra advokaten.

Sakens faktum synes å være

Klagen har sitt grunnlag i en barnevernssak som ble behandlet av barnevernet i X i 2018 og delvis i 2019. Klager er foreldre til to barn som barnevernssaken omhandlet. Utvalget presiserer for ordens skyld at begge foreldrene er oppgitt som klagere i den inngitte klagen, selv om bare far står oppført som formell klager i den elektroniske Advokatklageordningen.

Advokaten har opptrådt i saken som barnevernet i X sin prosessfullmektig i forbindelse med at barnevernet [redacted] 2018 leverte begjæring om pålegg om hjelpetiltak til fylkesnemnda. I mars 2018 hadde de to barna vært i barneavhør som politiet gjennomførte. Under avhørene var Advokaten oppnevnt som barnas bistandsadvokat. Barnevernet brukte mellom annet uttalelser som barna gav i barneavhøret til støtte for sitt syn overfor Fylkesnemnda. Fylkesnemnda behandlet i saken i [redacted] 2018 et akuttvedtak som barnevernet i X hadde fattet og nemnden fikk senere (i nevnte begjæring av [redacted] 2018) til behandling krav om pålegg om hjelpetiltak. Bakgrunnen for begjæringen var at klager hadde trukket samtykke til frivillige hjelpetiltak. Barnevernets oppstart av saken skjedde på bakgrunn av en bekymringsmelding som kom inn til etaten [redacted] 2018. Advokatens ektefelle arbeider i den aktuelle barnevernstjenesten, og har deltatt i saksbehandlingen ved noen anledninger. Partene er noe uenig om hvilken rolle vedkommende skal ha hatt, særlig hva gjelder utvist aktivitet i saksbehandlingen.

Begjæringen til Fylkesnemnda ble senere trukket og saken ble avsluttet av barnevernet i X den 8. april 2019.

Klager har inngående gått inn på selve hendelsene og vedtakene som gjelder barnevernssaken som danner «bakteppet» for klagen, men disiplinærutvalget ser ikke at det er nødvendig å gjengi detaljene her.

Klager anfører

Klager har i sin klage hevdet at advokaten har brutt Regler for god advokatskikk fordi han har blandet sine roller (inhabilitet). Klager har videre ment at advokaten har opptrådt uhederlig i sin argumentasjon (bevisst gitt uriktig informasjon) og at Advokaten har lagt fram uriktige erklæringer som bevis. Disiplinærutvalget vil konkretisere de enkelte påstandene fra klager hver for seg i det følgende.

Disiplinærutvalget oppfatter klagen slik at klager mener advokaten ikke har den nødvendige uavhengighet og vil være inhabil til å ta på seg oppdrag for barnevernet i den aktuelle sak pga. to forhold:

Det ene forholdet mener klager er en følge av at advokaten opptrådte som bistandsadvokat for barn i avhørene som var baserte på den samme bekymringsmelding som barnevernet startet undersøkelsessak utfra. Klager mener det er i strid med Regler

for god advokatskikk og krav til habilitet at han kort tid etter opptrer som barnevernets advokat og prosessfullmektig i sak som står for Fylkesnemnda.

Det andre forholdet mener klager skyldes at advokatens kone er saksbehandler hos barnevernet i saken som gjelder barna. Klager mener advokatens ektefelle har status som fagleder i etaten. Advokaten er «fast advokat» for barnevernet i X, har et økonomisk motiv i å få flere saker for Fylkesnemnden, og at dermed har også advokatens ektefelle et tenkelig motiv i den retning. Slikt svekker klagers tillit til advokatens rolle og utførelse av sitt arbeid.

Klager mener advokaten skulle ha gitt råd til X barnevernet om ikke å reise saken. Klager mener advokaten ikke opptrer selvstendig og at han dermed bryter med prinsippet om å opptre med uavhengighet. En advokat plikter å opplyse retten om forhold som han vet er uriktige og gripe inn om klienten opplyser feil faktum, mener klager.

Når det gjelder påstanden om uhederlig argumentasjon og uriktig fremleggelse av erklæringer synes klager å grunngi dette med påstand om at advokaten skal ha redegjort overfor Fylkesnemnda i begjæringen som innledet barnevernsprosessen i Fylkesnemnda på en måte der han gjengav innholdet i barnas forklaring i barneavhøret på uriktig måte. I tillegg mener klager at advokaten har utelatt saksdokument som er relevante for saka og som viste at hans ektefelle hadde vært involvert i saken med en vesentlig rolle som f.eks. å lede møte eller å ha ansvarlig rolle. Klager mener advokaten pga. sin manglende habilitet skaper skjevhet i fremstillingen av saken i løpet av saksprosessen.

Advokaten anfører

Advokaten opplyser at han gjennom anbudsutlysning i Doffin sammen med kollegaer i et advokatfelleskap søkte om rammeavtale med Y kommune om å bistå X barnevern. De fikk avtalen og da avtalen ble signert hadde ektefellen allerede et arbeidsforhold i X barnevern. Dette var kjent for kommunen som inngikk avtalen, opplyser advokaten. Advokaten opplyser at ektefellen ikke innehar en stilling som påvirker valg av advokat i den enkelte sak barnevernet har til behandling og ektefellen har heller ingen avgjørelsesmyndighet i forhold til å fremme saker for Fylkesnemnden.

Advokaten hevder at i saker der ektefellen har en saksbehandlerfunksjon er det alltid et helt annet advokatkontor som får oppdraget med å representere X barnevern. Ektefellen er heller ikke leder i barnevernet. Det er leder i barnevernet som tar alle beslutninger om å fremme saker for nemnd/ domstol. Advokaten opplyser at ektefellen har vært på noen møter i forbindelse med saksbehandlingen av den sak klager refererer til. Advokaten opplyser at barnevernet har opplyst at dette skyldes personalmangel de aktuelle tidspunkt møter fant sted. Advokaten anfører at denne bistår mange kommuner i barnevernssaker og at advokaten har hatt mange saker for Fylkesnemnd og domstoler. Enhver sak utføres i henhold til faste prosedyrer advokaten har opparbeidet seg i slike saker og at denne sak ikke avvek noe fra dette.

I den aktuelle saken opplyser advokaten å ha blitt oppnevnt som bistandsadvokat av retten i forbindelse med tilrettelagt avhør. Det opplyses at slik oppnevning bare gjelder for det aktuelle tilrettelagte avhøret og at oppdraget er avsluttet når avhøret er ferdig. Avhøret fant sted [redacted] 2018.

Advokaten fikk oppdraget fra X barnevern om å skrive etatens begjæring til Fylkesnemnda med pålegg om hjelpetiltak den [redacted] 2018. Det ble da gitt opplysninger om at barna hadde vært akuttplassert i perioden [redacted] 2018 - [redacted] 2018 avløst av

retur til foreldrene sine der frivillige tiltak var gjennomført. Samtykke til tiltak var trukket tilbake og barnevernet ville derfor sende begjæring til Fylkesnemnda for å kunne tvinge gjennom tiltak. Kort etter at oppdraget var tildelt gjennomgikk advokaten saken og begjæring ble sendt til Fylkesnemnda [redacted]. Etter at foreldrene hadde gitt tilsvar i et prosesskriv den [redacted] 2018 utarbeidet advokaten et prosesskriv. Begjæringen ble senere trukket i prosesskriv av [redacted] 2018 som advokaten forfattet. Den [redacted] [redacted] 2018 medvirket advokaten i saken ved å utforme et mandat til en psykolog. Advokaten opplyser at dette var siste befatning med saken for advokatens del.

Advokaten oppfatter klagers påstander om «uhederlig argumentasjon» og «uriktig erklæring lagt fram som bevis» som ulike anførsler av samme karakter. Advokaten nekter for å ha gitt uriktige opplysninger under sin oppgave som prosessfullmektig for X barnevern i Fylkesnemnda. Advokaten gjennomgår i sin framstilling litt om innhold i begjæring og prosesskriv, samt bakgrunnen for dette. Disiplinærutvalget ser ikke noen grunn til å referere til dette.

Advokaten viser til redegjørelsen for forholdet omkring ektefellens ansettelse og rolle i barnevernet og det ikke foreligger opptreden i strid med Regler for god advokatskikk i forhold til påstand om uavhengighet, rolleblanding og inhabilitet. Advokaten viser til at det i saken ikke foreligger noen forhold som kan skade tilliten mellom advokat og klient, som advokaten mener er det sentrale knyttet til uavhengighetskravet.

Disiplinærutvalget skal bemerke

Disiplinærutvalget vurderer først om klager har den nødvendige rettslige klageinteresse, jf. Behandlingsregler for Advokatforeningens disiplinærutvalg (behandlingsreglene) § 5. Det følger av disiplinærpraksis at spørsmålet om rettslig klageinteresse i saker som gjelder Regler for god advokatskikk må vurderes opp mot hvem de materielle reglene skal verne og klager må ha en tilstrekkelig tilknytning til saken, jf. bl.a. ADA-2018-D158 og ADA-2012-48A. Det klare utgangspunktet er at klienten har rettslig klageinteresse når klienten klager på sin advokat. I ADA-2019-D28 er spørsmålet stilt slik: «Hvorvidt klager har en berettiget interesse i å få avgjort om advokaten har opptrådt i strid med Regler for god advokatskikk må vurderes på bakgrunn av klagers anførsler, herunder hvilke bestemmelser som påstås brutt».

Det er i klagen hevdet at advokaten skal ha argumentert uhederlig og en uriktig erklæring skal ha vært fremlagt som bevis. Utvalget oppfatter at slike påstander om brudd på Regler for god advokatskikk retter seg mot kravet om at advokaten skal opptre saklig og korrekt, jf. bestemmelsens punkt 1.3. For pretensjoner om brudd på slike regler i Regler for god advokatskikk legger utvalget til grunn at klager har den nødvendige rettslige klageinteressen.

Utvalget oppfatter videre at klagen, gjennom bruken av begrepene «inhabil», «rolleblanding», samt henvisning til påstått manglende uavhengighet, retter seg mot påstått brudd på plikten til å opptre uavhengig, jf. bestemmelsens punkt 2.1. I NOU 2015:3 «Advokaten i samfunnet» kapittel 10.2.2 heter det blant annet om uavhengighetskravet: «Kravet til uavhengighet er begrunnet i hensynet til klienten. Advokatens uavhengighet blir ansett som en nødvendig forutsetning for klientens tillit til advokaten. Klienten skal trygt kunne overlate sin sak til advokaten og vite at advokaten vil vurdere saken ut fra klientens beste, og at advokaten vil være klientens lojale representant». I ADA-2019-D28 var klager motpart til advokatens klient og det var anført

brudd på uavhengighetsplikten. I avgjørelsen heter det bl.a.: «*Dersom en av advokatene i en tvist ikke opptrer uavhengig, vil dette normalt bare gå utover advokatens klient ved at klienten ikke får så god rådgivning som han ellers ville ha fått.*» Klager har ikke anført noe som tilsier at en eventuell manglende uavhengighet hos advokaten får konsekvenser for klager som kan begrunne rettslig klageinteresse. Dersom advokaten opptrer med manglende uavhengighet, kan dette føre til at klager får manglende tillit til advokater og til rettsprosessen. Etter Disiplinærnemndens mening er likevel ikke dette alene en tilstrekkelig grunn til å få realitetsbehandlet spørsmålene knyttet til advokatens uavhengighet». Klager ble funnet ikke å ha rettslig klageinteresse i å få vurdert om advokaten hadde opptrådt i strid med uavhengighetsplikten. Utgangspunktet må derfor være at det bare er klienter som har klageinteressen i relasjon til uavhengighetsregelen. For de tilfeller hvor påstått manglende uavhengighet kan få «*konsekvenser for klager*», vil likevel rettslig klageinteresse kunne være aktuelt for andre enn klienten. Disiplinærnemnden har i ADA-2018-D158 vist til at andre enn klient kan ha rettslig klageinteresse der advokatens opptreden «*rammer klager*».

Utvalget legger innledningsvis til grunn at klager har den nødvendige tilknytning til de forholdene klagen bygger på, ettersom klager var part i saken hvor det hevdtes at advokaten ikke har vært uavhengig. Også i kraft av å ha foreldreansvaret for barna, og verger for barna, vil tilknytningskravet måtte anses oppfylt. Utvalget oppfatter for øvrig at det i forbindelse med avhørene ikke var oppnevnt setteverge for barna, og at faktum og anførsler i denne klagen skiller seg fra forholdet i Disiplinærnemndas avgjørelse i ADA-2018-D152.

Det er på det rene at advokatens formelle klient har vært barnevernet. Etter utvalgets syn har imidlertid både advokaten og barnevernet i en barnevernssak en særskilt plikt til å innta en objektiv rolle og en omsorgsplikt overfor barn og andre parter i saken. Advokatens plikt til ikke å sette seg i en situasjon hvor hans uavhengighet kan komme under press, vil etter utvalgets syn blant annet være fremtredende i saker under barnevernloven. Manglende uavhengighet kan medføre konsekvenser for involverte parter - herunder også den eller de parter som kan bli ilagt pålegg og slik sett være «*motparter*». Slik utvalget oppfatter klager, hevdtes det at advokatens manglende uavhengighet har vist seg gjennom at advokaten ukritisk skal ha lagt til grunn det barnevernet, herunder via advokatens ektefelle, har opplyst om (gjennom saksdokumentene), og at det har ledet til en uriktig fremstilling av saken for fylkesnemnda. Utvalget oppfatter også at ektefellens faktiske og formelle involvering i barnevernssaken i forkant av at advokaten påtar seg oppdraget utgjør et brudd i relasjon til uavhengighetsregelen. Utvalget har etter en konkret vurdering kommet til at klager har tilstrekkelig klageinteresse. Særlig særegenheten ved barnevernssaker, og de forventninger alle involverte parter skal ha til både barnevernet og dets advokat, gjør det etter utvalgets syn mindre betenkelig å la også parten (her: foreldrene) ha adgang til å klage med basis i påstått brudd på uavhengigheten. Utvalget har her også sett hen til at advokaten på den ene siden har opplyst at det er etablert en ordning nettopp som følge av at ektefellen arbeider i barnevernet: der ektefellen har vært involvert i en sak, er det et annet advokatfirma som tildes oppdrag for barnevernet - samtidig som det også er på det rene at ektefellen faktisk har vært involvert i den aktuelle barnevernssaken. Ordningen som er etablert, formodentlig for å unngå habilitets- og uavhengighetsspørsmål, har med andre ord ikke blitt fulgt i denne saken.

Disiplinærutvalget går deretter over til å vurdere om klagen er fremsatt innenfor klagefristen. Etter behandlingsreglene § 6 løper det en frist for å klage på 6 måneder fra klageren «ble kjent med eller burde ha blitt kjent med det forhold som klagen bygger

på». Etter behandlingsreglene § 6, 2. ledd kan utvalget, hvis fristen er utløpt, likevel ta klagen under behandling dersom det av «*særlige grunner*» er rimelig å behandle klagen.

Klagen ble registrert innkommet den 7. oktober 2019. Det medfører at alle forhold klagen bygger på og som klager ble kjent med eller burde ha blitt kjent med senest 7. april 2019 er for sent fremsatt. Samtlige av de forhold som klagen bygger på synes å ha vært kjent for klager fra det tidspunkt klager mottok begjæring om pålegg om hjelpetiltak i [redacted] 2018. Under enhver omstendighet var forholdene kjente for klager ved inngivelsen av klagers tilsvarende i begynnelsen av august 2018, hvor forholdene er omtalt - herunder at advokatens ektefelle var en av saksbehandlerne i barnevernssaken. Klagen skal dermed i utgangspunktet avvises for samtlige forhold. Utvalget har imidlertid vurdert om det foreligger «*særlige grunner*» etter behandlingsreglene § 6,2. ledd. Spørsmålet om særlige grunner er tilstede vil måtte skje etter en totalvurdering. Det klare utgangspunkt er at en klagefrist på 6 måneder gir klageren rimelig tid til å vurdere forholdet og til å fremme en eventuell klage. Det skal i praksis mye til før tilleggsfristen skal komme til anvendelse, jf. bl.a. ADA-2017-D141. Alvorligheten i de påståtte brudd på etiske regler vil kunne være en særlig grunn til å realitetsbehandle en klage som ellers er for sent fremsatt.

Disiplinærutvalget finner etter en totalvurdering at det ikke foreligger særlige grunner for den del av klagen som gjelder påstand om uhederlig argumentasjon og påstand om bruk av «*uriktig erklæring lagt fram som bevis*». Klagen avvises dermed for disse klagegrunnene.

Når det gjelder påstand om rolleblending/ inhabilitet så oppfatter Disiplinærutvalget dette som påstand om brudd på Regler for god advokatskikk punkt 2.1.1 som stiller krav til en advokats uavhengighet:

«For å leve opp til forpliktelsene som en advokat påtar seg, er det nødvendig at han er uavhengig slik at hans råd og handlinger ikke påvirkes av uvedkommende hensyn. Især er det påkrevet at han ikke lar seg påvirke av egne personlige interesser eller press utenfra. Advokaten må unngå at hans uavhengighet svekkes, og han må ikke gå på akkord med sin profesjonelle standard for å tekkes sin klient, retten eller tredjemann».

Et eventuelt brudd på reglene om advokaters uavhengighet er brudd på et grunnleggende prinsipp. Et brudd på sentrale og grunnleggende regler vil kunne gi «*særlig grunn*» for å behandle klagepunktet, jf. over. At det er gått ca. 11 måneder fra advokatens siste utførte oppgave i saken til klagen blir sendt taler i motsatt retning, men utvalget peker på at barnevernet ikke avslutter saken før [redacted] 2019. For klager oppfattes nok en advokats rolle i en sak å vare frem til saken er avsluttet, og det kan i det konkrete tilfellet - kanskje særlig i sensitive saker som barnevernssaker - være gode grunner for å avvente en klage inntil hovedsaken er avsluttet. Utvalget har etter en totalvurdering kommet til at det her er «*særlige grunner*» som gjør det rimelig å ta klagen under behandling hva gjelder spørsmålet om brudd på Regler for god advokatskikk punkt 2.1.

Uavhengighetskravet gjelder overfor forskjellige situasjoner. Det gjelder åpenbart i forhold til egen klient, som i dette tilfellet var X barnevern. I barnevernssaker er det etter utvalgets syn verdt å understreke barnevernets - og derved dets advokats - plikt til objektivitet og nøkternhet. Motparts-konstellasjonen skal ikke være fremtredende slik den ellers er i «rene» tvistesaker. Det illustreres også gjennom at foreldrene i en barnevernssak heller innehar en partsrolle enn en motpartsrolle. Sensitiviteten i slike

saker tilsier at i slike saker stilles ekstra krav til at advokaten opptrer med uavhengighet og integritet. Klagers rolle som part i barnevernssaken og som foreldre til barna saken dreier seg om, tilsier at kravet om uavhengighet også må gjelde i relasjon til klager.

Utvalget mener at advokatens evne til å kunne ta standpunkt på tvers av barnevernets ønsker og fremme sitt syn på saken vil kunne bli sterkt svekket i tilfeller der advokatens ektefelle har deltatt i saksbehandlingen fra barnevernet side. Advokaten har gitt et selvmotsigende tilsvarende når han sier at X barnevern i «*samtlige saker*» der hans ektefelle har hatt saksbehandlerfunksjon har gitt advokatoppdraget til et annet advokatkontor samtidig som han opplyser at ektefellen i denne saken har «vært på noen møter». Klager har et bestemt inntrykk av at advokatens ektefelle har vært tyngre inne i saken enn det advokaten gir uttrykk for, og har blant annet vist til at far ble intervjuet av advokatens ektefelle forut for at det ble truffet akuttvedtak i saken. Hva som er årsaken til at ektefellen var med på slike møter og i hvilken grad ektefellen ledet saken eller i hvilken grad ektefellen har deltatt i saksbehandlingen utover dette finner ikke disiplinærutvalget avgjørende. Utvalget finner det godt gjort at advokatens ektefelle har hatt en rolle i saken som gjør at det kvalifiserer som en saksbehandlerfunksjon. Dersom ordningen om tildeling av barnevernssaker hadde vært fulgt i dette tilfellet, skulle det tilsa at advokaten nettopp ikke skulle tatt på seg oppdraget. Utvalget viser til at ordningen må anses etablert for å unngå habilitets- og uavhengighetstematikk i barnevernssakene.

Det er ikke slik at en advokat er utelukket fra å føre en sak for en nær bekjent eller for et familiemedlem, men barnevernets sakstyper er spesielle. Dette er saker som rammer de involverte sterkt i forhold til nære relasjoner, oftest mellom foreldre og barn.

Kravet til uavhengighet har derfor også en side til hvordan omverdenen vil oppfatte ens rolle og uavhengighet. Illustrerende er Regler for god advokatskikk punkt 2.2 som viser til at advokatens tillit bare kan oppnås når advokatens hederlighet og integritet er hevet over tvil. Utvalget kan ikke se at bestemmelsen punkt 2.2. i seg selv er brutt, men regelen er fundamentert på bakgrunn av behovet for at det er viktig at klienter og andre advokaten kommer i kontakt med i sitt oppdrag har tillit til advokatens opptreden. Det kan stilles spørsmål ved en advokats hederlighet og integritet dersom denne ikke sørger for å ivareta sin frie og uavhengige stilling. I en sak som nærværende kan ektefellens rolle nettopp gi en slik virkning.

Ektefellens rolle i saken er etter utvalgets syn slik at den gjør at det kan oppstå tvil om advokatens råd og handlinger ikke påvirkes av uvedkommende hensyn. Utvalget har dermed, basert på en totalvurdering av det forannevnte, kommet til at advokaten har opptrådt i strid med kravet til uavhengighet, jf. Regler for god advokatskikk punkt 2.1.1. For dette meddeles advokaten kritikk.

Beslutningen er enstemmig.

Etter dette er disiplinærutvalget kommet til følgende konklusjon:

Konklusjon innklaget advokat Rune Tysse

ADVOKATSKIKK

Advokat Rune Tysse har optrådt i strid med Regler for god advokatskikk punkt 2.1.1. For dette meddeles kritikk.

Leder
Voterende 1
Voterende 2
Voterende 3

Silje Remøy
Kjell Petter Neset
Brendan Stewart Mitchell
Sonja E. Bernt Heimset